

L'IGNORANCIA

SETMANARI POPULAR MALLORQUÍ

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ

Jardí de la Reina, 19

Palma de Mallorca

SONARÀ CADA DIJOURS SI T'É BUF A SES GANYES

PAGAMENT A LA BESTRETA

Un Trimestre, UNA Pesseta

Un número solt, DEU cts.

Uep

Degut a les constants pujes de paper i má d'obra, no tenim més remei que fer pagar 0'10 el n.º solt. Hem esperat fins ara amb l'esperança de una mica de baixa—amb gran perjudici nostre—pero nos hem convenuts de que's absolutament impossible.

Cartes a un obrer

L'excursió

Me demanes, amic obrer, si hi has de venir? Ja es de raó! En primer lloc, noltros no establím més diferencies entre els homos, que la de la bona educació, i a Mallorca, son ben pocs els obrers que no'n tenen. En demés, en aqueixes bauxes a on reina més l'esperit que res, es precisament allà on se veu més clar que no hi ha cap avenc al mig dels estaments socials mallorquins, i que rics i pobres, tots se senten uns, quant se tracta de demostrar l'amor a Mallorca! Ja es de raó, repetesc, que hi has d'anar! Tu i els teus amics, tots els joves que llegiu L'IGNORANCIA i que la teniu i estimau com a cosa vostra, tots vos heu d'apuntar i agafar el tren, i anar a omplir-vos de llum, de sol, d'aire pur i d'ambient mallorquí!

I més ara, que diuen que hi pujará l'Orfeó! Aquest Orfeó mallorquí, tan benemérit, que malgrat pujades i devallades, s'aguanta i aguanta la seva ensenya!

En devant, amic obrer! ¿Que te costará? Manco que si romans a Ciutat. Sis o set reals el tren, cinc reals per arròç i uns quants reals, per gastos petits! Res. I en camvi, tornarás a ca teva tot amerat d'alegria, de sanidat i de satisfacció interior.

Fins allà dalt, idó. I creu, que així, tal vegada se resoldrien més aviat tots aquests problemes que mos fan arrufar les celles.

Una forta estreta de mans del teu afectíssim

EL SEMBRADOR.

CAP A ALARÓ!!

EL NIN.—A on anau mon pare?

EL PARE.—No importa que ho sapias. I demana a ta mare si he deixat res.

LA IGNORANCIA se fa amunt!

Al Castell d'Alaró anam dia 9 de Maig, el mes de les flors, de la mel i de la camamil·la, quant natura vesteix les millors gales, quant el paladar ensaboreix millor les delícies d'un bon arròs, i el cor batega vessant amors paternals... i dels altres.

L'IGNORANCIA vol gaudir un bell diumenge de Maig, perque un dia es un dia i, p'el Maig, cada dia un raig. Donem per suposat que aquest raig es de llibertat, de companyerisme, d'armonia, de colors... esperansats, de coses bones, santes i alegres.

L'IGNORANCIA surt de la ciutat, que no es la ciutat *confitada* d'en Benavente, a on les lluites van en augment i el vertader caracter mallorquí se desfressa. Vol deixar la planura asfixiant, el mercantilisme de moda, el caciquisme etern i sempitern, i la claror que's la claror inventada pels homos, encara que no més sia per unes hores, i s'en vol anar a Alaró, la mare del bell parlar, a saludar la bona gent; i una volta allà vol pujar a major altura, a l'aspra montanya predilecta d'un gran Rey a on la

claror es natural, els microbis ni els malvats no hi arriben, a on *viven morint* les runes d'un passat gloriós que formen esencial part de nostra historia.

Invitam tots els bons amics del setmanari a una tal eixida, que marcarà época de gaubansa a dins el nostre ser i estat. Es condició *sine qua non* dur provisions de boca i moneots a dins la bossa, ja que a tant per hom no hi ha res car. El nostre dibuixant, amb'un interès que l'honra, ha donat la pauta de lo que pot aportar cada un dels expedicionaris al pancaritat (perque ja se sap qu'el *pa en caritat* ben entés comensa per manjar-lo-se un mateix). Pans de barra, llangonisses, ravanets, ensaimades, pans moixons, tots els comestibles i bebestibles descuberts i per descobrir, i una trompa de mirar lluny per fer la competencia an els nortamericans, i comunicar-mos, si plau, amb los habitants de Marte.

La sortida, si pot esser, serà en tren especial, i si no pot esser, en tren ordinari, per més que creim que de totes maneres serà ordinari. A Alaró, com nó? mos rebràn les Autoritats i el poble; allà trobarém els bons amics que tenim i que vendrán de tots els indrets de Mallorca, i una volta reunits pujarém al Castell en santa pau i alegria, a on esplaiarém la vista, centuplicarém l'amor a Mallorca i sentirem l'idealisme pur, fins que la materialitat mos despertarà fent-nos sentir l'olor d'un arròs lle-tós, pero sà, i el desig de les provisions individuals i escullides.

Aseguram que no mos enyorarem perque serém molts, però ben repartits. No hi faltarà, en obsequi a L'IGNORANCIA, l'«Orfeó Mallorquí» el qual cantarà les millors cançons del seu nombros repertori, tant dalt el cim com a la tornada, al mitx de la Plassa d'Alaró.

Teniu el bon pensament d'honar amb vostra asistencia excursió tan excelent; puis s'assegura en conciencia, no hu pasareu malameut.

D'un goig tant pur sentiu ansia i deixant la tasca xorca, olvidau la vida rancia per més honra de Mallorca i gloria de L'IGNORANCIA.

PAU DES PLA.

CARTELL per la Festa de L'IGNORANCIA que serà, si Deu ho vol, el segon diumenge de Maig, dia 9, al histò- ric castell d'Alaró.

La partida serà el dematí a las 7:40: cada-cú pendrà el billet a l'estació. A l'arribada a Consell saludarem els amics que de diversos pobles vendran. Igualment es farà quant arribarem a Alaró.

Sense perdre temps, tots plegats, que serem més d'un centenar, pujarem cap al Castell, a on pels qui no hagin oïda missa, n'hi haurà una a les 11 1/2. Després de la santa missa, ja serà hora de veure si el cuiner s'ha lluit amb l'arroç que serà de pollastre i tallades, costant per cap 1'25 ptes. Després del dinar, hi haurà temps dedicat a la sesta i a gaubanses honestes i ignorantivoles.

A una hora prudent es devallará cap a Alaró, a on s'organizarà una gran festa, degut a que

l'Orfeó Mallorquí

cantarà, com hu sap fer, moltes cançons, i tot el poble en massa, a la plaça pública tributarà sos apludiments a la nostra massa choral mallorquina, que tan patriòticament treballa a honor de Mallorca.

Després, despedir els amics d'Alaró i els qui s'en vagin a altres pobles, prendrem comiat i cap a Ciutat altra vegada.

Qui no vendrà s'en penedirà

An els Mestres

An els pares

L'IGNORANCIA va néixer pera esser una continuació en la tradició purament mallorquina. Venguent de bona arrel, en el seu passar pel mon, no ha perdut cap característica, ans el contrari, beguent aigües de tot lloc, se sent mes mallorquina de cada dia.

Per això es al mateix temps uberta a tots els indrets. I de per tot agafa allò que pot enfortir-la i fer-la créixer.

Vensudes les gran dificultats de crear l'hàbit qu'exigeix la seva feina, se prepara a noves tasques, la primera de les quals es la de publicar una

Revista pels nins

quinzenari, apropiada en lo posible a les seves intel·ligències i an els seus quefers.

Aquesta revista, que va dedicada a les escoles, seria *bilingüe*, usant les dues llengües en la deguda proporció.

Com podeu suposar no se va a fer cap negoci, sino a satisfer una necessitat; perque tots els mestres conscients de la seva noble tasca, senten la falta d'una revista

Sana i educadora

que l'ajudi, i al mateix temps que distrega i ensenyi.

Per comensar aquesta tasca necessitam sabre l'opinió dels Mestres, als qui demanam consell i ajuda.

Per claricies i demés que se referesquen a la Revista pels nins, dirigiuvos an el

SEMBRADOR

SENSE COMPANYONA

Van tornant les cenroses oronelles precursors del calorós estiu, i alsant-se altra volta capritxoses cerquen parella per poder fer el seu niu.

Més n'hi ha que returen la volada: una companyona no poden trobar. Aquestes no canten, aquestes sols senten dins el pit enveja i ganes de plorar.

Veuen que les altres amb crits d'alegria no fan cas apenes del seu amarç dol; per això pobretes, eixes oronelles no mouen les ales per emprendre el vol.

Mentres que les altres qu'es creuen ditxoses entonen un himne an el seu amor, elles totes soles, pasen solitaries, sense companyona, hores de amargor.

Per elles la vida no es més que martiri, per elles el viure no es mes que neguit, tot los es tristesa, per això no canten, tant sols els escapen sospirs de son pit.

UN Malfener.

EL TREN-VIA

(IMITACIÓ)

—Ja vé, ja vé per allà dalt. No veu la claror dels fanals? Fà una hora qu'esperam i si ara ve plé...

—Mirí, ara s'ha aturat perque puji una familia. Quedarém abaix sofrint un altre quart d'espera, millor dit, de desespero.

—Es un gran invent, pero te les seues contres.

—Si, pero no es disfruta, perque dura poc.

—Lo qu'es que mos acostumam a anar en tren-via i es un roí seguit.

—S'estalvia de sabates.

—¿I el qui no dù sabates?

—Heu estalvia de peus.

—Ja es aquí.

—¡Que pare! que s'aturi! Eh! conductor!

—¿No veu el lletrero de «completo»? A on te vosté als ulls?

—En es seu lloc... serà poca vergonya, aquest conductor?

—Puji, puji; així mateix hi cabrém, drets o de qualsevol manera, a la plataforma.

I encara que dugui el lletrero posat de «completo», puja tothom i van malament i estrets com una caixa de sardines. El cobrador protesta, pero tothom puja sense fer-ne ni una mica de cas. El pobre homo diu:

— ¡Senyors! Fassin el favor, que l'Ajuntament nos ho te prohibit. Per Deu!

—L'Ajuntament? qu'es fassi trons, homo, que co mandí a ca-seua. El tren-via es de tots, puis tots pagant tenim dret a pujar-hi...

El cotxo comença a caminar. Hi ha un homo que's fica, sens el tren-via estar aturat, i cau demunt les pedres del carrer. S'haurà romput algo? Bà *¿un cadaver más que importa al mundo?*

Ja pugen i baixen, entren i surten al minut, els pasatjers del tren-via; casa que camina, biblioteca d'anuncis verds i vermells, locomoció que tant eficaçment contribueix a resoldre el problema de viure depressa, per arribar antes de morir, a la darrera estació de la vida.

RUPIT.

23 Abril 1920.

L'IGNORANCIA sols vol conservar bones costums. — Protegir-la, es protegir Mallorca.

Tiruri -- ti, ti, -- tirituri...

Pels carrers de Ciutat, hem sentit una crida fetà pel saig!

Ja mos agrada ferm! Tornar sentir el toc del corneti i llavors la veu plena «*Qui ha perdut... Qui ha trobat...*»

Enhorabona al qui ha tengut el bon acert de tornar usar el nostro sistema de crides.

Un problema

L'IGNORANCIA el plantetja an els seus lectors:

Quantes hores, minuts i segons s'han d'emprar per omplir cartes per franqueig de 100 duros cada mes?

I que pesarien les cartes? I quina extensió ocuparien posades una devora l'altra?

Perque els diputats de la nostra nació s'han concedit 100 duros cada mes per la seva correspondencia.

Quina vergonya!

Peró el problema encara es mes gros, per algun diputat qui apenes sap escriure... ¿Com s'arreglaria aquest? De segur que deu está ben preocupat.

Un altre revolta

Per Artá la primavera ha comensat a ferne de les seves. ¿No vos n'haveu temut? L'altre dia les dones,—allà ja són mes valentes qu'els homos—anaren al Ajuntament i posaren el Batle amb un bon compromís.

Sabeu per qué?

Perque volien pa.

Pa! Pa!.. Ha volat com els hidroavions.. I qualsevol l'encalsa!

Tiruri... tiruri...

Qui ha trobat una mancomunidad d'ajuntaments—amb tots els seus bons propòsits—que la dugui a Ciutat, i li donaran un bon tropis.

Dialeg

Antoni: Tu que hi vas a s'excursió an el Castell d'Alaró?

Pere: Ja ho crec! Vull veure els ferres amb qu'atravessaren en Cabrit i en Bassa... I veure si me servirán per torrar una llençonissa.

Toni: I ara, que me dius?

Pere: Sí. He pensat durn'hi una feta dels troços que s'han perdut dins els vapors, quant s'en duien totes les que feren a Mallorca!

UN PREC

An el Sr. Bat-le de Ciutat

Molt Senyor meu: El motiu de molestar-lo un moment, es per dir-li lo molt que m'agrada fins aquí la seva manera de pensar i d'obrar en favor de la nostra ciutadania.

Durant el poc temps que vosté du la Batleria, ha modificades moltes coses, referents a higiene i urbanitat.

L'ordre de decantar de la Plaça totes les noses, la netetja dels carrers, el comensament i continuació d'obres d'ornamentació, com també l'il·luminació, son notes que demostren que l'ajuntament que vosté presideix, vol viure en el segle XX.

De part meua, no puc fer mes que dar-li gracies per lo molt que veig que aprecia la Ciutat.

Però... sempre hi ha emperons.

Com que el mon no va esser fer tot en un dia, tampoc la seua obra no's pot acabar en una sola vegada.

No cal dir, que si tots els qui poden fer un esforç, més o manco gros, el fessin, se podria adelantar més aviat.

Aquest punt pareix que duen unes conferencies que donen tal vegada els millors pensadors i al mateix temps els homes mes moderns i pràctics que tenim, en favor del obrer mallorquí.

Aquestes conferencies han despertat molt d'interés.

A mi, que m'agraden molt totes las coses que signifiquen instrucció i educació, me plau assistir-hi.

Segons publicá el programa, totes les conferencies se donaran en el mateix lloc.

I aqueix lloc, es molt reduit; hi cap molt poca gent; i així, per exemple el divendres passat la gent va haver de parar l'aigua quant plovia.

I qualcún qui s'havia enllestí per anar com cal an aquell acte, hagué de passetjar-se p'el Born perque no hi trobaren lloc.

Sé, per veus certes, que alguns retgadors s'oposaren a que fessin aquestes conferencies socials, a l'Ajuntament. No sabem per quina raó.

Vosté, Senyor Bat-le, que demostra tanta voluntat pel bé públic, perque no les fa veu-

re que tots som persones i que mos havem d'ajudar uns als altres?

Si aquells retgadors mudaven d'opinió, podriem tots els obrers i aficionats a la cultura, oír els distingits conferenciants.

Es una súplica que me atravesca fer-li des d'aquest semanari. La tindrà en compte?

Li agrairà molt... i amb ell moltes altres persones,

EL CAPITÁ INGLÉS.

Ciutat-24-4-1920.

A BLANCA ROSA

Me demanes, Blanca Rosa,
que te diga por favor
si dins mon pit hi reposa
aquell foc o aquella cosa
que molts li diuen amor?

Perque veus tu que ma vida
es amarga com la fél
i la pas tan entristida
com la branca esmortuïda
que ja te seca la réi;

Que no ric com abans reia
ni per res estic content,
ni ja dic com antes deia
que era felic, si jo creia
que era cert un jurament;

Si creia en la virtuosa
paraula que'l vent s'en du,
quant una cara amorosa
me jurava carinyosa
com encara jures tu;

Que no'm comprens tu encara
i em trobes camvis estranys,
no pensant que mos separa
l'haver vist la vida clara
i la distancia dels anys.

Tu encara vius d'esperança
i jo sols visc del recort,
ta experiencia no alcança
a conèixer lo que avança
dins la ditxa, la dissort.

Per això no vulgas, nina,
conèixer de ma tristor,
que es amarga com matzina:
es l'enverinada espina
de la flor que's diu amor.

L'OMBRA DEL VALL DAURAT.

Abril-1920.

**Si estimau Mallorca i les seves coses,
suscriviu-vos a L'IGNORANCIA.**

Contestacions a l'Enquesta**La meua opinió**

L'altre any ja'm causà grata sorpresa l'inesperada aparició de L'IGNORANCIA; i en guany aquesta acaba de donar-me un xasco la mar d'agradable, amb l'enquesta que, gracies a la bona voluntat de combatre qualsevol sacrifici, en hora oportuna ha iniciada. Lo qual demostra que la sensata publicació d'aquest simpàtic setmanari mallorquí, es

acullida amb l'èxit, tal volta, mai somniat...

Endevant, idò; i quant més prest millor, Deu vulga sia un fet lo que encara es un projecte; que nostra petita pàtria té set d'obres bones tals com la que està per a neixer, amb intenció de organisar un Centre a on puguen aplegar-se, amb llacos d'unió fraternal, tots els qui sentin amor a la cultura... a l'instrucció... i demés coses belles, de l'illa daurada.

Un obstacle sols existeix, per la meua part, que'm fa refredar, i es l'inhabilitat de aquest humil servidor vostro, per representar paper en obra tan interesant.

I no poguent-me oferir
ni per un mal partiqui,
deuen, doncs, d'apiadar-se
els bons ignorants de mi,
i elegirme... ¡per comparsa!

MIGUEL CARBONELL.

Molt me plau l'idea de l'edificació d'un Casal, gran, gran; a on tot-hom hi pugui aprendre a estimar la nostra Pàtria, i qu'aquest Casal siga ben mallorquí, de tot mallorquí...

Però, crec que per tenir aquest segell no li deu mancar un element, qu'es el principal. Pens que en el lloc de preferencia, deu haver de presidir la Creu, ja que aquesta presideix sempre tots els casals mallorquins, ben mallorquins.

Una de les primeres coses culturals qu'es podrien fer, comptant per endevant amb elements, seria la creació d'una biblioteca de tots els llibres de literatura mallorquina, i també de tots aquells que parlassin de Mallorca; encare qu'estiguin escrits en altres llengües, tant si en diuen bé com mal, ja que així coneixeriem els nostros defectes i les nostres virtuts i podriem ençaminar nostros esforços a corretgir-nos i perfeccionar-nos.

Trob molt acertat lo que diu en Ramón Fontcuberta, i faig meua la seva resposta.

PERE VENTAFÒC.

24-IV-20.

Una enquesta per la Casa de L'IGNORANCIA? Vaja ido, la meua opinió.

Les finalitats de En Ramón Fontcuberta son les meves. Be es ver que totes tres s'enclouen en la primera. Jo entenc per «fer Pàtria» totes les obres que vagen directa o indirectament dirigides al engrandiment moral o material de aqueix troç de terra que fou nostre bressol i ab-e aquina llengua mos entenem millor que en qualsevol altre, i que anomenam Patria.

Ara bé, hi ha moltes maneres de fer Patria com hi ha moltes maneres d'edificar: si l'edifici no te fonaments sólits que arrelin ben endins, la casa s'aterrarà a la primera tentativa de l'inimic; de lo contrari s'aguantarà i surarà encara que entorn d'ella s'aixequin totes les infamies hagudes i per haver.

La religió catòlica es la base de la civilització, ella l'establí, ella l'aguanta i sens ella tot s'esfonaría; borrar l'idea de religió del cervell de l'homo, no es mes que implantar el selvatgisme. Doncs bé, si el casal de L'IGNORANCIA s'edifica a demunt la finalitat de

«fer Patria» en tota la complexitat de manifestacions que d'aquí pervenen», sempre i quant aqueixa finalitat estiga tancada dins un cercle íntegrament catòlic i sens més color que un mallorquinisme pur, sens mesclades de política baixa i rastrea; i, en el cas d'entrar-hi el color oficial de regionalisme, motllurant-lo an aqueix mateix cercle, sense unions ridícules que no fan més que mostrar la poca fé que se té ab lo programa, o una debilitat supina, d'idees i finalitats, i allunyan-tlo de tota política condemnada per l'Esglesia i declarada altament anticristiana i desmoralizadora, després si. Jo fas perque aqueixa casa s'imposarà a tota altra de consemblants finalitats, però no d'iguals bassaments, i perque aqueixa casa surarà demunt tota época perque enclourà la religió de Cristo, de la mateixa manera que l'Arca de Noé sura demunt totes les aigües perque guardava los únics i feels creents ab la fé del Deu que els creà.

I basta. Prou llarg som estat. Aqueix es el meu sentir i sols desitjaría que el projecte passàs envant, perque el consider altament necessari.

Per acabar: No trobau estimats lletgadors que «L'Amo de Tiraset deis Fassers» no va comprendre l'idea de l'enquesta? Jo ho trob.

BUSCARET DE LA PLANA.

VARIES

Han rebut un programa del recital que'l barítono italià Signor Giovacchini executarà en el Circol d'Obrers Catòlics els dies 30 d'Abril i 4 de Maig a les sis i mitja del capvespre, acompanyat de la professora de piano Senyoreta Marina Fernandez.

El primer concert, per lo que veim que forma part del programa es escullit. Nos plau moltíssim que hi figuri la canço popular «Mallta d'amor» del nostre amic A. Pol (Un Conrador) perque així es veurà la riquesa de la nostra font inestroncable, de música popular.

Als escultors.—Nos interessa fer-los a sebre que'l assumpto que tenien pendent amb els organitzadors de l'Exposició Regional d'Art, ha estat resolt degut a les acertades gestions del nostre amic col·laborador «L'Autista de L'Illot».

Titinyoli. Tenim en nostre poder les caricatures. Gràcies.

Fig.—Vos demanam que n'envieu un altre. Suposam que lletgireu lo que opinaveu respecte a la vostra. N'esperam una.

Esquits i espíres

Mos telegrafian de Nova-Iork que el doctor Milner (a ca-seva el coneixen) vol comunicar-se amb el planeta Marte. Per conseguir tal caprici empleia unes ondes elèctriques de devuit mil metros de extensió. Però desde Marte no l'escolten, deuen anar atrassats amb això de les comunicacions.

A noltros mallorquins tampoc no mos escolten quant demanam més medis de comunicació amb el continent, a pesar de que les distancies son més curtes. En el nostro cas el sort (de conveniència) es el govern.

Ja està resolt i arreglat s'assumpto del blat. Un bon negoci han fet, tant l'Ajuntament com el Sindicat Catòlic Agrari. Amb un contracte com el que tenien firmat no podien fer altra cosa. Jo, que som ignorant, he vist ben clar que de blat no n'hauria arribat fins que hagués anat a dues pessetes.

I no cregueu, amics, que quant se firmà tan encertat contracte, tota la claque de la premsa no aixecàs campanes, i tocàs el bombo.

Si lo del tango argentino, dic del trigo argentino, es va resoldre amb un benefici d'unes sis centes mil pessetes, segurament va esser per un telegrama que va enviar al batle el president d'una societat política para robustecer la autoridad del Sr. Alcalde. Protestava, empero, si rescindien el contracte... i, com es natural, en vista de la gran forsa d'opinió que representa a Palma aquesta societat... no li feren cas.

Als Jocs Florals que cada any per aquest temps celebren a Barcelona, com si diguessim allà on donen l'alternativa de... intellectuals, els nostros joves poetes hi han fet un paper ben lluit.

L'IGNORANCIA n'està molt contenta de veure com aquests joves treballen amb entusiasme per Mallorca.

Estic veient com el millor dia el Director de L'IGNORANCIA me posarà de patitas a la calle. M'ha sortit un rival esquiter o esquixador. Si no ho creis, preguntau-ho a un senyor que fa uns quants dies passava per Cort a l'hora de fer net. An el pobre el m'esquixaren de tal manera, que pareixia havia pres un bany.

Cinc centes pessetes cada mes tendrà ara cada diputat a canvi de la lliure franquicia postal. Estic ben segur que si a cada un d'ells el facturassen per correu certificat cap al planeta Marte, no necessitaria tal candidat per sellos, encara que pesas un caramull d'aroves.

Un fet rigorosament històric:

A la darrera sessió de l'Ajuntament al demanar la paraula un Sr. reitgidor (que noltros un altre dia ja li recomanavem posar una agencia funeraria) un del public d'aspecte obrer va dir tot asustat ¡Que s'ha mort algú!

Lo curios seria sebre si aquest obrer havia lletgit L'IGNORANCIA o ho deia per compte propi. Coincidencies de la vida.

Berbes

Un atlot beninoni se confessava que havia menjada sobressada en divendres, i el confés li preguntà:

—Que teniu Bula?

El pobret se pensà que li demanava si tenien mula, i contestà amb franquesa:

—No pare; lo que tenim es una somera.

Dos homos casats conversen de la manera que varen conèixer les seues respectives dones:

—Jo vaig conèixer sa meua dona tres mesos abans de casar-me.

—Puis jo vaig tenir sa desgracia de no conèixer-la fins tres messos després.

Lector amic: Dona a llegir L'IGNORANCIA i procura que el teu barber, i en el teu café, i per tot allà on vagis, la tenguin.

TRENCA-CLOSQUES

CONCURS PERE VENTAFOC

Un volum de Poesies

Constarà de dues parts:

1.ª SEMBLANCA

En que s'assembla un billet de 50 pts. ab un urbano?

2.ª LOGOGRIFIC NUMÉRIC

1 2 3 4 5 6 — Nom d'homo.

1 2 3 3 4 — Eina de fuster.

1 4 3 4 — Nom de dona.

1 2 3 — Verb.

1 6 — Afirmació.

1 — Consonant.

PERE VENTAFOC.

FRASE FETA

1 2 9 2 1

PORQUERET DE LA PELLICA.

FUITA DE CONSONANTS

o...ia 'e. a .a..e.a

e..e.ló.e.e. e.u.or.

e..ue a.i. a..ia .o

a..a .ui .u..a .ui.e.a

AMBIDEXTRE

1 2 3 4 5 6 — Infinitiu.

6 5 4 3 2 1 — Arbust.

UN PAGES DES PLA.

PREGUNTES

1.—Quina es la santa més filarmònica?

2.—I el sant més dur?

3.—I el més quadrat?

4.—I el més barato?

PERE VENTAFOC.

Fins dijous qui vé si Déu ho vol i Maria.

Solucions del número passat:

Al Geroglific: Cassa ceros.

Al ambidextre: Anit, tina.

A l'endevinaia: Que l'elefant se pot menjar l'esperec i l'esperec... no's pot menjar l'elefant (!) (No m'atupeu; tal com m'ho vengueren vos, ho veng: atupau en Pere Ventafoc).

JOANET DE SA GERRA.

CORRESPONDENCIA TRENCA-CLOSQUERA

Porqueret de la Pellica.—A l'ambidextre que m'enviau, no m'hi posau la solució.

L'enviareu? Sempre amic vostro. Gracies.

Moingruceli d'Artà.—També tenc lo vostro.

Gracies. Enviau-ne sovint.

JOANET DE SA GERRA.

Tip. de Sebastia Piza.